

ΠΕΙΘΩ

JANE AUSTEN



ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Πειθώ**  
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Persuasion  
Από τις εκδόσεις Vintage, Λονδίνο 2008  
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Jane Austen  
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αργυρώ Μαντόγλου  
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ειρήνη Χριστοπούλου  
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου  
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Malika Favre  
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Ιούλιος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-5087-2  
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4913-5

*Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

<b>ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.</b>	<b>PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.</b>
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800	Tel.: 2102804800

e-mail: [info@psychogios.gr](mailto:info@psychogios.gr)  
**psychogios.gr**

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

JANE AUSTEN

# ΠΕΙΘΩ

Μετάφραση: Αργυρώ Μαντόγλου



# ΤΟΜΟΣ Α'

## ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Οσερ Γουόλτερ Έλιοτ του Κέλιντς Χολ, στο Σόμερσετσειρ, το μόνο βιβλίο που έπιανε στα χέρια του για προσωπική ευχαρίστηση ήταν ο τόμος όπου καταγράφονταν τα ονόματα των Βαρονέτων. Σ' αυτόν έβρισκε απασχόληση στην ανία, παρηγοριά σε μια δύσκολη στιγμή· στις σελίδες του ο νους του πλημμύριζε από δέος και σεβασμό, καθώς στοχαζόταν τα ελάχιστα που είχαν απομείνει από τα παλιά αυτά προνόμια. Όλες οι έγνοιες από τις υποθέσεις του οίκου του μεταβάλλονταν αβίαστα σε οίκτο και περιφρόνηση, καθώς ξεφύλλιζε τη σχεδόν ατελείωτη λίστα του προηγούμενου αιώνα. Κι όταν, εντέλει, κάποιες σελίδες δεν τον τραβούσαν τόσο, μπορούσε πάντα να διαβάσει τη δική του ιστορία με αμείωτο ενδιαφέρον. Αυτή ήταν η σελίδα στην οποία πάντα άνοιγε ο αγαπημένος του τόμος:

### «ΟΙ ΕΛΙΟΤ ΤΟΥ ΚΕΛΙΝΤΣ ΧΟΛ

Ο Γουόλτερ Έλιοτ, γεννηθείς την 1η Μαρτίου 1760, ενυμφεύθη, τη 15η Ιουλίου 1784, την Ελίζαμπεθ, θυγατέρα του αξιότιμου Τζέιμς Στίβενσον, του Σάουθ Παρκ, στην κομητεία του Γκλόστερ, με την οποία (απεβίωσε το 1800) απέκτησε την Ελίζαμπεθ, γεννηθείσα την 1η Ιουνίου 1785· την Ανν, γεννηθείσα την 9η Αυγούστου 1787· έναν θνησιγενή υιό, γεννηθέντα την 5η Νοεμβρίου 1789, και τη Μαίρη, γεννηθείσα την 20ή Νοεμβρίου 1791».

Αυτή επακριβώς ήταν η παράγραφος του τυπογράφου, αλλά

ο σερ Γουόλτερ την είχε εμπλουτίσει προσθέτοντας, για δική του πληροφόρηση αλλά και της οικογένειάς του, τις εξής λέξεις μετά τη γέννηση της Μαίρης: «υπανδρεύθη, τη 16η Δεκεμβρίου 1810, τον Τσαρλς, υιό και κληρονόμο του αξιότιμου Τσαρλς Μάσγκροουβ του Άπερκρος, στην κομητεία του Σόμερσετ». Είχε προσθέσει επίσης την ακριβή ημερομηνία που είχε χάσει τη σύζυγό του.

Έπειτα ακολουθούσε η εξιστόρηση της ανόδου της παλιάς και αξιοσέβαστης οικογένειάς τους με τον γνωστό τρόπο. Αρχικά είχαν εγκατασταθεί στο Τσέσιρ και όπως αναφερόταν στο έργο του ιστορικού Ντάγκντεϊλ\*: Οι πρόγονοί του, μαζί με κάθε Μαίρη και Ελίζαμπεθ που είχαν νυμφευθεί, είχαν υπηρετήσει ως Υψηλοί Σερρίφηδες του Στέμματος, εκπροσωπώντας έναν δήμο σε τρία διαδοχικά Κοινοβούλια, και είχαν επιδείξει αφοσίωση, λαμβάνοντας το αξίωμα του βαρονέτου, κατά το πρώτο έτος της βασιλείας του Καρόλου Β΄. Η ιστορία τους απλωνόταν σε δυο ωραία δωδεκασέλιδα και κατέληγε με τον θυρεό και το έμβλημα: «Κύρια έδρα Κέλιντς Χολ, κομητεία του Σόμερσετ» και στο τέλος με τον γραφικό χαρακτήρα του σερ Γουόλτερ:

«Πιθανός κληρονόμος, ο αξιότιμος Γουίλιαμ Γουόλτερ Έλιοτ, δισέγγονος του σερ Γουόλτερ Β΄».

Η ματαιοδοξία ήταν το άλφα και το ωμέγα του χαρακτήρα του σερ Γουόλτερ Έλιοτ. Ματαιοδοξία εξαιτίας της εμφάνισης και της θέσης του. Υπήρξε εξαιρετικά ωραίος στα νιάτα του και στα πενήντα τέσσερά του εξακολουθούσε να είναι ένας καλοβαλμένος άντρας. Ελάχιστες ήταν οι γυναίκες που θα ασχολούνταν με την εμφάνισή τους όπως αυτός, και ούτε βαλές νεοχρισμένου λόρδου μπορούσε να τον ξεπεράσει σε περηφάνια για την κοινωνική του θέση. Θεωρούσε το δώρο της ομορφιάς κατώτερο μόνο

---

\* Sir William Dugdale (1605-1686): αρχηγός του Τάγματος των Ιπποτών, ιστορικός και συγγραφέας. (Σ.τ.Μ.)

από το δώρο της βαρονίας· και ο σερ Γουόλτερ Έλιοτ, ο οποίος συνδύαζε και τα δυο αυτά δώρα, έχαιρε τον αμέριστο σεβασμό και την αφοσίωση του εαυτού του.

Η ωραία εμφάνισή του και ο τίτλος εύλογα είχαν συμβολή στον γάμο του: εξαιτίας τους του έπρεπε μια σύζυγος ανώτερη σε χαρακτηριστήρα απ' ό,τι άξιζε στον δικό του. Η λαίδη Έλιοτ υπήρξε εξαιρετική γυναίκα, λογική και αγαπητή, της οποίας η κρίση και η διαγωγή, αν μπορούσε να της συγχωρεθεί το ξεμυάλισμα της νεότητάς της που την είχε καταστήσει λαίδη Έλιοτ, δε χρειάστηκε ποτέ στη συνέχεια να κριθούν με επιείκεια. Αντιμετώπιζε με χιούμορ, απάλυνε ή απέκρυπτε τα ελαττώματα του συζύγου της και φρόντιζε να στηρίζει την ευποληψία του για δεκαεπτά ολόκληρα χρόνια. Και παρότι η ίδια μπορεί να μην ήταν το ευτυχέστερο πλάσμα του κόσμου, είχε βρει ωστόσο αρκετά κίνητρα στα καθήκοντά της, στους φίλους και στα παιδιά της, προκειμένου να κρατηθεί στη ζωή και να μην της είναι καθόλου αδιάφορο να την αποχωριστεί οριστικά. Τρία κορίτσια, τα δύο μεγαλύτερα δεκαέξι και δεκατεσσάρων χρονών, είναι βαριά κληρονομιά για να αφήσει μια μητέρα, μάλλον ένα μεγάλο βάρος για να το εμπιστευτεί στην εξουσία και στην καθοδήγηση ενός υπερφίαλου, ανόητου πατέρα. Ωστόσο, η λαίδη Έλιοτ είχε μια στενή φίλη, μια λογική και άξια γυναίκα, η οποία, λόγω της δυνατής φιλίας που τις συνέδεε, ήρθε να μείνει κοντά της, στο Κέλιντς. Η λαίδη Έλιοτ βασιζόταν κυρίως στη δική της βοήθεια και την τήρηση των αρχών και των συμβουλών που με αγώνα είχε μεταδώσει στις κόρες της.

Αυτή η φίλη και ο σερ Γουόλτερ δεν παντρεύτηκαν, παρά τις προσδοκίες που μπορεί να καλλιεργούσαν οι γνωστοί τους. Δεκατρία χρόνια πέρασαν από τον θάνατο της λαίδης Έλιοτ και εξακολουθούσαν να είναι γείτονες και στενοί φίλοι. Ο ένας παρέμεινε χήρος και η άλλη χήρα.

Για το γεγονός ότι η λαίδη Ράσελ, ώριμη σε ηλικία και χαρακτή-

ρα και ιδιαίτερα ευκατάστατη, δε σκέφτηκε ποτέ να ξαναπαντρευτεί, δε χρειάζεται να απολογηθεί στο κοινό, που έχει συνήθως την τάση να δυσανεστέται παράλογα όταν μια γυναίκα κάνει δεύτερο γάμο παρά όταν δεν κάνει. Όμως η παρατεταμένη χηρεία του σερ Γουόλτερ απαιτεί εξήγηση. Όπως έγινε γνωστό λοιπόν ο σερ Γουόλτερ, όντας καλός πατέρας (έχοντας βιώσει πρώτα μια-δυο κρυφές απογοητεύσεις έπειτα από κάποιες εντελώς παράλογες κινήσεις) ήταν περήφανος που παρέμεινε μόνος για χάρη των αγαπημένων του θυγατέρων. Για τη μια του κόρη, τη μεγαλύτερη, θα μπορούσε να θυσιάσει τα πάντα, αν και δεν υπήρξε κάποιος σοβαρός πειρασμός για να κάνει κάτι τέτοιο. Η Ελιζαμπεθ, στα δεκάξι της, είχε καταφέρει να διαδεχτεί κατά το δυνατόν τη μητέρα της σε όλα τα καθήκοντα και στα δικαιώματα. Καθώς ήταν πολύ όμορφη και έμοιαζε πολύ στον πατέρα της, ασκούσε μεγάλη επιρροή επάνω του και τα πήγαιναν πολύ καλά μεταξύ τους. Τα άλλα δυο παιδιά του είχαν πολύ λιγότερη σημασία. Η Μαίρη απέκτησε μια επίπλαστη αξία όταν έγινε κυρία Τσαρλς Μάσγκροουθ. Η Ανν όμως, με το εκλεπτυσμένο πνεύμα και τη γλυκύτητα του χαρακτήρα, που κανονικά θα έπρεπε να βρισκόταν ψηλά στην εκτίμηση οποιουδήποτε λογικού ανθρώπου, ήταν ασήμαντη για τον πατέρα και την αδελφή της: ο λόγος της δεν είχε καμία βαρύτητα, και πάντα υποχωρούσε στις ανάγκες των άλλων – έτσι ήταν η Ανν.

Για τη λαίδη Ράσελ, ωστόσο, η Ανν ήταν η πιο αγαπημένη και αξιολάτρευτη βαφτισιμιά, η αδυναμία της, η φίλη της. Η λαίδη Ράσελ τις αγαπούσε όλες, αλλά μόνο μέσω της Ανν ένιωθε ότι η μητέρα της ξαναζωντάνευε.

Πριν από μερικά χρόνια, η Ανν Έλιοτ ήταν ένα πολύ όμορφο κορίτσι, αλλά η άνθησή της χάθηκε πρόωρα. Ακόμα και την περίοδο της ακμής της, όμως, ο πατέρας της ελάχιστα έβρισκε να θαυμάσει σε εκείνη (τόσο διαφορετικά ήταν τα δικά της λεπτά χαρακτηριστικά και τα τρυφερά μαύρα μάτια της από τα δικά



του). Τώρα πια που είχε αδυνατίσει και μαραθεί και τα μάτια της ήταν κενά, δεν υπήρχε απολύτως τίποτα που να προκαλεί το ενδιαφέρον του. Ποτέ δεν έτρεφε μεγάλες ελπίδες, πλέον όμως καμιά, ότι κάποτε θα διάβαζε το όνομά της σε κάποια σελίδα του αγαπημένου του τόμου. Τις ελπίδες του για κάποιες ισάξιες συγγενείες τις είχε εναποθέσει στην Ελίζαμπεθ, καθώς η Μαίρη είχε συγγενέψει με μια παλιά αξιοσέβαστη οικογένεια της περιοχής με μεγάλη περιουσία και είχε προφανώς προσφέρει όλους τους τίτλους, χωρίς να λάβει κανέναν. Αλλά η Ελίζαμπεθ μια μέρα των ημερών θα έκανε έναν καλό γάμο.

Συμβαίνει μερικές φορές μια γυναίκα να είναι ωραιότερη στα είκοσι εννιά της απ' ό,τι ήταν δέκα χρόνια πριν και σε γενικές γραμμές, αν δεν έχει επηρεαστεί από προβλήματα υγείας ή στενοχώριες, είναι μια περίοδος της ζωής της που δεν έχουν ακόμα χαθεί η χάρη και η γοητεία της. Και αυτή ακριβώς ήταν και η περίπτωση της Ελίζαμπεθ· παρέμενε η ίδια όμορφη δεσποινίς Έλιοτ που ήταν πριν από δεκατρία χρόνια. Συνεπώς ο σερ Γουόλτερ μπορούσε να δικαιολογηθεί που λησμονούσε την ηλικία της ή να θεωρηθεί ελαφρώς μόνο ανόητος που πίστευε τον εαυτό του και την Ελίζαμπεθ θαλερούς όσο ποτέ άλλοτε σε σχέση με τον μαρασμό όλων των άλλων. Καθώς έβλεπε, φυσικά, πόσο είχαν γεράσει όλοι οι υπόλοιποι συγγενείς και γνωστοί. Η Ανν καταβεβλημένη, η Μαίρη τραχιά, κάθε πρόσωπο στη γειτονιά ασχήμαινε, η δε ταχύτατη αύξηση των ρυτίδων γύρω από τα μάτια της λαίδης Ράσελ ήταν κάτι που τον έθλιβε εδώ και καιρό.

Η Ελίζαμπεθ, σε προσωπικό επίπεδο, δεν ήταν ικανοποιημένη όσο ο πατέρας της. Υπήρξε η οικοδέσποινα του Κέλιντς Χολ εδώ και δεκατρία χρόνια, διευθύνοντας και διοικώντας με τέτοια αυτοπεποίθηση και αποφασιστικότητα, που ποτέ κανείς δε θα σκεφτόταν ότι ήταν νεότερη από την ηλικία της. Επί δεκατρία χρόνια εκτελούσε τα καθήκοντά της και επέβαλλε τους κανονισμούς

στο νοικοκυριό του σπιτιού. Πρώτη αυτή επιβιβαζόταν στην άμαξα και αυτή πάντα ακολουθούσε τη λαίδη Ράσελ κατά τις εξόδους από τα σαλόνια και τις τραπεζαρίες της κομητείας. Δεκατρείς διαδοχικοί παγωμένοι χειμώνες την είχαν δει να ανοίγει κάθε σημαντικό χορό που πραγματοποιούνταν σε αυτή την αραιοκατοικημένη περιοχή, και δεκατρείς φορές η άνοιξη πρόβαλε τα άνθη της, καθώς εκείνη πήγαινε με τον πατέρα της στο Λονδίνο για μερικές εβδομάδες διασκέδασης στην καλή κοινωνία. Διατηρούσε τις αναμνήσεις της απ' όλα αυτά, εντούτοις είχε την επίγνωση ότι ήταν είκοσι εννέα χρόνων, γεγονός που της δημιουργούσε κάποια θλίψη και κάποιες ανησυχίες. Ήταν πλήρως ικανοποιημένη με την εμφάνισή της που δεν είχε αλλάξει καθόλου, αλλά ένιωθε να πλησιάζουν τα επικίνδυνα χρόνια και θα ανακουφιζόταν αν τη διαβεβαίωναν ότι στα επόμενα ένα-δυο χρόνια θα δεχόταν την πρόταση κάποιου βαρόνου. Ίσως τότε να ξανάπιανε στα χέρια της το βιβλίο των βιβλίων με την ίδια χαρά που το έπιανε στην πρώτη της νιότη. Τώρα, όμως, δεν της άρεσε καθόλου να το κοιτάζει. Το να βλέπει συνεχώς την ημερομηνία της γέννησής της και να μη βλέπει άλλον γάμο εκτός από εκείνον μιας νεότερης αδελφής έκανε το βιβλίο ανυπόφορο. Και πολλές φορές, όταν ο πατέρας της το ξεχνούσε ανοιχτό στο τραπέζι κοντά στη θέση της, έτρεχε να το κλείσει, αποστρέφοντας τα μάτια της και σπρώχνοντάς το παραπέρα.

Επιπλέον, είχε δοκιμάσει μιαν απογοήτευση, την οποία το συγκεκριμένο βιβλίο και κυρίως το ιστορικό της οικογένειάς της την ανάγκαζε να τη θυμάται. Ο πιθανός κληρονόμος, ο ίδιος ο αξιότιμος Γουίλιαμ Γουόλτερ Έλιοτ, τα δικαιώματα του οποίου με τόση γενναιοδωρία υποστήριζε ο πατέρας της, την είχε απογοητεύσει.

Ήταν ακόμα μικρό κορίτσι όταν πληροφορήθηκε ότι ο μελλοντικός βαρονέτος θα ήταν ο κύριος Έλιοτ, εφόσον η ίδια δεν είχε αδελφό, και έβαλε στόχο να τον παντρευτεί. Τον ίδιο στόχο εί-

χε και ο πατέρας της. Δεν τον είχαν γνωρίσει μικρό, αλλά αμέσως μετά τον θάνατο της λαίδης Έλιοτ, ο σερ Γουόλτερ επεδίωξε να τον συναντήσει. Και παρόλο που οι πρωτοβουλίες του δεν έγιναν δεκτές με ενθουσιασμό, εκείνος συνέχισε τις προσπάθειές του, δικαιολογώντας τη στάση του ως απόρροια της αναμενόμενης συστολής της νιότης. Τέλος, σε μια από τις εαρινές επισκέψεις τους στο Λονδίνο, όταν η Ελίζαμπεθ ήταν ακόμα στην πρώτη της νιότη, ο κύριος Έλιοτ υποχρεώθηκε να τους γνωρίσει.

Εκείνη την εποχή ήταν κι αυτός νεαρός και είχε μόλις αρχίσει τις νομικές του σπουδές. Η Ελίζαμπεθ τον βρήκε πολύ συμπαθητικό και ευχάριστο και τα σχέδιά της γι' αυτόν επιβεβαιώθηκαν. Τον προσκάλεσαν στο Κέλιντς Χολ, μιλούσαν γι' αυτόν και τον περίμεναν για το υπόλοιπο εκείνης της χρονιάς, αλλά εκείνος δεν εμφανίστηκε ποτέ. Την επόμενη άνοιξη τον συνάντησαν πάλι στο Λονδίνο, τον βρήκαν εξίσου συμπαθητικό, τον ενθάρρυναν, τον προσκάλεσαν ξανά, αλλά πάλι δεν εμφανίστηκε. Κι ύστερα έμαθαν ότι παντρεύτηκε. Αντί να στρέψει την τύχη του προς την κατεύθυνση που περίμενε τον κληρονόμο του οίκου των Έλιοτ, εκείνος προτίμησε να εξαγοράσει την ανεξαρτησία του παίρνοντας μια πλούσια γυναίκα ταπεινής καταγωγής.

Ο σερ Γουόλτερ ένωσε προσβεβλημένος. Καθώς ήταν η κεφαλή του οίκου, θεωρούσε ότι έπρεπε να τον έχουν συμβουλευτεί, ειδικά όταν είχε προσκαλέσει τον νεαρό δημόσια. «Καθώς οπωσδήποτε είχαμε θεαθεί μαζί, μια φορά στου Τάτερσαλ και δυο φορές στον χώρο αναμονής της Βουλής των Κοινοτήτων», παρατήρησε. Η αποδοκιμασία του εκφράστηκε, αλλά χωρίς να ληφθεί ιδιαίτερα υπόψη. Ο κύριος Έλιοτ δεν προσπάθησε καν να απολογηθεί και αδιαφόρησε εντελώς που έπαψε να τραβά την προσοχή της οικογένειας, καθώς ο σερ Γουόλτερ τον έκρινε άξιο γι' αυτήν. Κάθε σχέση μεταξύ τους διακόπηκε.

Αυτή η τόσο δυσάρεστη ιστορία με τον κύριο Έλιοτ εξακο-

λουθούσε έπειτα από τόσα χρόνια να προκαλεί οργή στην Ελίζαμπεθ, καθώς της άρεσε γι' αυτό που ήταν, αλλά ακόμα περισσότερο επειδή ήταν ο κληρονόμος του πατέρα της. Επιπλέον, η οικογενειακή υπερηφάνεια έβλεπε στο πρόσωπό του τον κατάλληλο γαμπρό για τη μεγαλύτερη κόρη του σερ Γουόλτερ Έλιοτ. Δεν υπήρχε άλλος βαρονέτος που εκείνη θα αναγνώριζε απόλυτα ισάξιά της. Ωστόσο, η άθλια συμπεριφορά τού εν λόγω της καθιστούσε αδύνατον να διανοηθεί ότι άξιζε να ασχοληθεί ξανά μαζί του, παρότι στον παρόντα χρόνο (καλοκαίρι του 1814) εκείνος φορούσε πένθος για τη σύζυγό του. Η ατίμωση του πρώτου γάμου θα μπορούσε ίσως να παραβλεφθεί, αφού δεν είχε λόγο να πιστεύει ότι υπήρχαν απόγονοι, αν δεν είχε κάνει και άλλα ακόμα χειρότερα. Όμως, όπως είχαν πληροφορηθεί από διάφορους καλοθελητές, αυτός ο κύριος είχε εκφραστεί άκρως προσβλητικά για όλη την οικογένεια, με ασέβεια και περιφρόνηση για το ίδιο του το αίμα και τους τίτλους που επρόκειτο να γίνουν δικοί του. Αυτό ήταν ασυγχώρητο.

Αυτά ήταν τα αισθήματα και οι σκέψεις της Ελίζαμπεθ Έλιοτ· αυτές ήταν οι έγνοιες που τάραζαν και οι αναστατώσεις που ποίκιλλαν τη μονοτονία και τη φινέτσα, την ευημερία και την σημαντικότητα του σκηνικού της ζωής της. Αυτά προσέδιδαν κάποιο ενδιαφέρον σε μια παρατεταμένη και χωρίς διακυμάνσεις παραμονή στον περιορισμένο κύκλο της επαρχίας, αυτά γέμιζαν τα κενά όταν δεν υπήρχαν ωφέλιμες ενασχολήσεις εκτός σπιτιού, ούτε ικανότητες ή επιτεύγματα εντός σπιτιού.

Αλλά τώρα ακόμα ένα ζήτημα, μια καινούργια έγνοια είχε προστεθεί σ' αυτά. Ο πατέρας της είχε αρχίσει να πιέζεται από την έλλειψη χρημάτων. Ήξερε καλά ότι όταν κρατούσε στα χέρια του τον τόμο με τους *Βαρονέτους*, απλώς πάσχιζε να βγάλει από τη σκέψη του τους υπέρογκους λογαριασμούς των προμηθευτών του και τα ενοχλητικά υπονοούμενα του κυρίου Σέπερντ, του δια-

χειριστή του. Το υποστατικό Κέλιντς είχε ικανοποιητική απόδοση, όχι όμως αντίστοιχη με την αντίληψη του σερ Γουόλτερ για την ευμάρεια την οποία όφειλε να προσφέρει στον ιδιοκτήτη του. Όσο ζούσε η λαίδη Έλιοτ υπήρχε μέθοδος, μετριοπάθεια και οικονομία, που τον κρατούσαν εντός των ορίων του εισοδήματός του. Αλλά μαζί μ' εκείνη είχε πεθάνει και η σύνεση, καθώς έκτοτε τα υπερέβαινε συνεχώς. Ο σερ Γουόλτερ Έλιοτ δεν ήταν δυνατόν να περιορίσει τα έξοδά του, επειδή θεωρούσε ότι δεν έκανε κάτι περισσότερο από τα απαραίτητα. Καθώς ήταν άμοιρος ευθυνών, όχι μόνο αποκτούσε νέα χρέη, αλλά του τα υπενθύμιζαν συνεχώς, συνεπώς ήταν μάταιο πλέον να τα κρατάει κρυφά ακόμα και από την κόρη του. Της είχε κάνει κάποιες νύξεις την τελευταία φορά που είχαν βρεθεί στο Λονδίνο: «Μπορούμε να περιορίσουμε τις δαπάνες; Υπάρχει, κατά τη γνώμη σου, κάτι στο οποίο θα μπορούσαμε να κάνουμε περικοπές;» Και η Ελίζαμπεθ, για να είμαστε δίκαιοι, στην πρώτη έφοδο της γυναικείας ανησυχίας σκέφτηκε σοβαρά τι θα μπορούσαν να κάνουν και πρότεινε δυο μέτρα για οικονομία: την περικοπή κάθε περιττής φιλανθρωπίας και την αποφυγή της ανανέωσης των επίπλων του σαλονιού τους. Σ' αυτά, αργότερα πρόσθεσε τη φαινή ιδέα να μην πάρουν δώρο για την Ανν, όπως συνήθιζαν να κάνουν κάθε χρόνο. Ωστόσο αυτά τα μέτρα, αν και από μόνα τους ικανοποιητικά, δεν ήταν αρκετά για να καλύψουν το πραγματικό μέγεθος του κακού. Έτσι, ο σερ Γουόλτερ έπειτα από λίγο υποχρεώθηκε να της το γνωστοποιήσει. Η Ελίζαμπεθ δεν είχε κάτι πιο αποτελεσματικό να προτείνει. Ένωθε αδικημένη και άτυχη όπως και ο πατέρας της, και κανένας εκ των δύο δεν μπορούσε να μηχανευτεί κάποιο τρόπο μείωσης των δαπανών τους, χωρίς να διακινδυνεύσουν την αξιοπρέπειά τους ή να αποποιηθούν τις ανέσεις τους κατά τρόπο που δε θα ήταν αβάσταχτος.

Ο σερ Γουόλτερ μπορούσε να διαθέσει μονάχα ένα μικρό κομ-

μάτι από το υποστατικό του, αλλά ακόμα και αν το ρευστοποιούσε ολόκληρο, δε θα έκανε μεγάλη διαφορά. Είχε αποδεχτεί να το βάλει υποθήκη, στον βαθμό που μπορούσε να το κάνει αυτό, αλλά δε θα δεχόταν να το πουλήσει. Όχι, δε θα ατίμαζε το όνομά του σε τέτοιο βαθμό. Το υποστατικό Κέλιντς θα μεταβιβαζόταν ολόκληρο και ακέραιο, όπως το είχε παραλάβει ο ίδιος.

Οι δυο επιστήθιοι φίλοι τους, ο κύριος Σέπερντ, που έμενε στη γειτονική πόλη, και η λαίδη Ράσελ, κλήθηκαν για να τους συμβουλευθούν. Και τόσο ο πατέρας όσο και η κόρη έδειχναν να περιμένουν απ' αυτούς κάποια ιδέα που θα τους γλίτωνε από τη δύσκολη θέση και θα περιόριζε τα έξοδά τους, αλλά χωρίς να επηρεαστεί η τρυφηλότητα ή η υπερηφάνειά τους.

## ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Ο κύριος Σέπερντ, ένας ευγενικός, σχολαστικός δικηγόρος, ο οποίος ανεξάρτητα από τις απόψεις ή την επιρροή που είχε πάνω στον σερ Γουόλτερ, θα προτιμούσε να ακουστούν τα *δυσάρεστα* από κάποιον άλλον, παρακάλεσε να μην του ζητήσουν να εκφέρει κάποια άποψη, να επιτρέψουν πρώτα να ακουστεί η κρίση της λαίδης Ράσελ – η λογική της οποίας ήταν βέβαιος ότι θα πρότεινε τα δραστικά μέτρα, τα οποία θα ήθελε και ο ίδιος να δει να υιοθετούνται.

Η λαίδη Ράσελ αντιμετώπισε το θέμα με ζήλο και το σκέφτηκε με τη δέουσα σοβαρότητα. Ήταν μια γυναίκα με κοινή λογική παρά με γρήγορη αντίληψη και δυσκολευόταν να πάρει μία απόφαση για το συγκεκριμένο θέμα, καθώς υπήρχε αντίθεση μεταξύ δύο βασικών αρχών: Από τη μια διέθετε αυστηρή ακεραιότητα και ευαισθησία σε θέματα τιμής. Από την άλλη επιθυμούσε να μην πληγώσει τα αισθήματα του σερ Γουόλτερ· συμμεριζόταν την ανάγκη να περισωθεί η αξιοπρέπεια της οικογένειας· πίστευε στα δικαιώματα της αριστοκρατικής καταγωγής όπως κάθε άνθρωπος με εντιμότητα και σύνεση. Η ίδια ήταν μια καλοκάγαθη γυναίκα, φιλόανθρωπη και σπλαχνική, ικανή για βαθιά αφοσίωση· ορθή στη συμπεριφορά της, αυστηρή ως προς το πρωτόκολλο της ευπρέπειας, οι δε τρόποι της ήταν υπόδειγμα καλής ανατροφής. Ήταν καλλιεργημένη και εν γένει ορθολογίστρια και συνεπής. Ωστόσο είχε σε ιδιαίτερη εκτίμηση τους τίτλους και την κα-

ταγωγή, γεγονός που την επηρέαζε και αδυνατούσε να διακρίνει τα λάθη αυτών που τα κατέχουν. Η ίδια, χήρα ενός απλού ιππότη, εκτιμούσε ιδιαίτερα την αίγλη ενός βαρονέτου, και ο σερ Γουόλτερ, πέρα από τα δικαιώματα που είχε ως παλιός γνωστός, καλός γείτονας, σύζυγος της μοναδικής της φίλης και πατέρα της Ανν και των αδελφών της, δικαιούνταν κατά τη γνώμη της ακόμα μεγαλύτερη συμπάθεια και συμπαράσταση απλώς και μόνο επειδή ήταν ο σερ Γουόλτερ.

Έπρεπε να κάνουν περικοπές, αυτό ήταν πέραν πάσης αμφιβολίας. Αλλά ήθελε αυτές οι περικοπές να γίνουν επιφέροντας τον ελάχιστο δυνατό πόνο σ' αυτόν και στην Ελιζαμπεθ. Κατέστρωσε πλάνα εξοικονόμησης πόρων, έκανε ακριβείς υπολογισμούς και κατέφυγε σε μια λύση που κανένας άλλος δε σκέφτηκε· συμβουλευτήκε την Ανν, την οποία όλοι οι άλλοι θεωρούσαν άσχετη με την υπόθεση. Τη συμβουλευτήκε και ως έναν βαθμό επηρεάστηκε απ' αυτή στην τροποποίηση του σχεδίου με τις περικοπές που τελικά υπέβαλε στον σερ Γουόλτερ. Όλες οι προτάσεις της Ανν ήταν έντιμες και όχι επιφανειακές. Η Ανν επιθυμούσε πιο δραστικά μέτρα, μια μεγαλύτερη μεταρρύθμιση, γρηγορότερη απαλλαγή από τα χρέη και μεγαλύτερη αποστασιοποίηση απ' ό,τι δεν ήταν δίκαιο και έντιμο.

«Αν καταφέρναμε να πείσουμε τον πατέρα σου να τα υιοθετήσει όλα αυτά», είπε η λαίδη Ράσελ, κοιτάζοντας πάνω από την εφημερίδα της, «θα μπορούσαν να γίνουν πολλά. Αν υιοθετήσει αυτά τα μέτρα, σε επτά χρόνια θα ξεχρεώσει, και ελπίζω να καταφέρουμε να πείσουμε αυτόν και την Ελιζαμπεθ ότι το Κέλιντς Χολ έχει από μόνο του ένα κύρος που δεν επηρεάζεται από τις περικοπές. Και η αληθινή αξιοπρέπεια του σερ Γουόλτερ Έλιοτ δεν πρόκειται να επηρεαστεί στα μάτια των λογικών ανθρώπων, αν πράξει όπως θα έπραττε ένας άνθρωπος με αρχές. Μήπως πρόκειται να κάνει κάτι διαφορετικό απ' αυτό που κάνουν –ή θα



όφειλαν να κάνουν– οι σπουδαιότερες οικογένειες της χώρας; Δεν έχει κάτι μοναδικό η περίπτωση του, και η μοναδικότητα είναι αυτή που επιδεινώνει την κατάσταση μας και επηρεάζει τη συμπεριφορά μας. Ελπίζω με όλη μου την καρδιά ότι τελικά θα υπερισχύσει η πρότασή μας. Πρέπει να είμαστε σοβαρές και αποφασισμένες, καθώς, πέραν όλων των άλλων, όταν κάποιος έχει χρέη, οφείλει να τα εξοφλεί. Και παρότι πρέπει να λάβουμε υπόψη τα αισθήματα ενός τζέντλεμαν και επικεφαλής του οίκου, όπως ο πατέρας σου, πρέπει να προσμετρήσουμε ακόμα περισσότερο την υπόληψη ενός τίμιου ανθρώπου».

Με αυτό το αξίωμα η Ανν ήθελε να δει τον πατέρα της να προχωράει και τους φίλους του να τον συμβουλεύουν. Το θεωρούσε επιτακτικό χρέος να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις των πιστωτών του όσο πιο γρήγορα επέτρεπαν οι διευρυμένες περικοπές, όποια άλλη λύση τη θεωρούσε αναξιοπρεπή. Ήθελε να του επιβάλουν και να του τονίσουν ότι αυτό ήταν το καθήκον του. Εκτιμούσε ιδιαίτερα την επιρροή της λαίδης Ράσελ, και λόγω του βαθμού αυταπάρνησης που υπαγόρευε η δική της συνείδηση, πίστευε ότι να τους πείσει να κάνουν μια ολοκληρωτική αναμόρφωση απ' ό,τι μια μερική θα ήταν μικρής δυσκολίας. Ήξερε καλά τον πατέρα της και την Ελίζαμπεθ, γι' αυτό και θεωρούσε πως η θυσία δυο αλόγων θα ήταν σχεδόν εξίσου οδυνηρή με τη θυσία τεσσάρων και το ίδιο ακριβώς ίσχυε με τον υπόλοιπο κατάλογο των χαλαρών περικοπών της λαίδης Ράσελ.

Δεν είχε ιδιαίτερη σημασία πώς θα μπορούσαν να εκλάβουν τις πιο αυστηρές προτάσεις της Ανν. Πάντως, οι προτάσεις της λαίδης Ράσελ δεν είχαν καμία επιτυχία – απορρίφθηκαν χωρίς δεύτερη κουβέντα. «Τι! Μου προτείνετε να στερηθώ όλες τις ανέσεις της ζωής; Ταξίδια, Λονδίνο, υπηρέτες, άλογα, τραπέζια – περικοπές και περιορισμούς στα πάντα. Να ζω δίχως την ευπρέπεια ενός τζέντλεμαν! Όχι, προτιμώ να εγκαταλείψω πάραυτα το

Μπορεί η αληθινή αγάπη να επιβιώσει  
ύστερα από έναν χωρισμό που σου έχει  
ραγίσει την καρδιά;

Ποιον πρέπει να εμπιστευτείς  
σε ζητήματα καρδιάς;

Οχτώ χρόνια πριν, η Ανν Έλιοτ υπέκυψε στις πιέσεις που δέ-  
χτηκε από την οικογένειά της και αρνήθηκε να παντρευτεί τον  
άντρα που αγαπούσε, τον πλοίαρχο Γουέντουορθ.

Τώρα, χάρη σε μια σειρά από συμπτώσεις, ο πλοίαρχος βρί-  
σκεται ξανά στον κοινωνικό της κύκλο και ο έρωτάς της γι' αυ-  
τόν ξαναζωντανεύει. Όμως εκείνος της συμπεριφέρεται σαν  
να μην έχει συμβεί τίποτα μεταξύ τους και δείχνει να ενδια-  
φέρεται για τη νεαρότερη φίλη της, τη Λουίζα.

Με χιούμορ, ευαισθησία και τρυφερότητα, η Τζέιν Όστεν  
μάς αφηγείται μια ιστορία αγάπης που πρέπει να ξεπεράσει  
τα εμπόδια που της βάζει η κοινωνία αλλά και το πέρασμα  
του χρόνου.



**Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ**  
**psychogios.gr**

ISBN: 978-618-01-5087-2



ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΠ.Χ. 28751